
Divoký příliv

Wilbur Smith & Tom Harper

Rob se domníval, že plavba na *Perseovi* bude víceméně stejná jako na Cornishově lodi. A v určitých směrech tomu tak skutečně bylo. Plachty, lana a výstroj lodi byly téměř shodné. Rozložení palub a struktura trupu se rovněž podobaly. Vítr, vlny a kompasová růžice – tyto věci mu byly důvěrně známé.

Všechno ostatní se lišilo.

Dunstanburgh Castle se plavila z Indie do Londýna s posádkou padesáti mužů. *Perseus* nebyl o mnoho větší, ale posádku tvořily přes dvě stovky námořníků. Rozdíl padal na vrub výzbroje. Cornish vezl několik děl na zastrašení pirátů, ovšem váha každého z nich ubírala z užitečné tonáže, kterou bylo možné využít pro náklad a počítat s větším výnosem. U *Persea* byla naopak děla důvodem jeho existence. Podél hlavní paluby se hrbily jako příkrčené číhající šelmy dlouhé dvanáctiliberní kusy schopné dostřelit kouli přes míli daleko. V bitvě bylo zapotřebí šesti mužů k obsluze každého z děl a další museli ovládat loď.

Plavidlo měřilo na délku sto dvacet stop. Avšak pro posádku, která na něm pracovala a přespávala ve stísněných prostorách, existovaly neviditelné hranice, které mohli prostí námořníci překročit jen na vlastní nebezpečí. Důstojníci se s mužstvem nemísili a kapitán působil tak odtažitě, jako by to byl sám Bůh. Zatímco Cornish chodil po palubě a povídal si s námořníky, kapitána Tewa bylo možné vidět pouze ve chvílích, kdy toporně stál na zadní palubě.

Další rozdíl spočíval v disciplíně. Rob se o tom poučil hned prvního rána, které strávil na palubě, když námořníci v postavení pomocníků lodmistra sešli do podpalubí a obušky z lan s uzlem na konci, jimž se také říkalo „poháněč“, tloukli kolem sebe hlava nehlava, aby dostali muže z visutých lehátek. Na palubě obchodní plachetnice byli námořníci zaměstnaní, a když se

k nim kapitán choval mizerně, mohli se v prvním přístavu vyložit. V královském námořnictvu však většina mužů sloužila proti své vůli. Důstojníci a poddůstojníci zacházeli s námořníky, jako by to byli kriminálníci nebo téměř zvířata. Rozkazy se řvaly, chyby trestaly a při sebemenším zpoždění znovu vzduchem zasvištělo lano. Rob žasl nad tím, že se mužstvo nevzbouří. Zdálo se však, že poměry na lodi všichni přijímají bez nějakých otázek.

„Kapitán Tew je přísný, ale rovný chlap,“ pravil námořník, který seděl u večere poblíž Roba, šedivý starý dělostřelec jménem Hargrave. „Dobře ví, že v bitvě nás může zachránit jenom disciplína.“

„To Krvavej pes je mizerná svině,“ přidal se druhý. Tuhle přezdívkou dali námořníci Coyninghamovi, který sloužil na lodi jako nadporučík. „Pěkný parchant. Kdyby ho kapitán nedržel zkrátka, tak by nás nechal zbičovat, až by byly palubní odtoky plny krve.“

„Mě zachránil před vězením,“ zastal se ho Rob.

Dělostřelec se na něho podíval s jedním okem přivřeným. „Sebral tě, aby měl dalšího chlapa. Prd mu záleželo na tom, jestli máš jít do kriminálu, nebo do Horní sněmovny.“

Druhého dne ráno se rekruti seřadili na palubě, aby jim přidělili místa v posádce. Coyningham chodil kolem řady a nerudně si je měřil pohledem.

„Kde jste sloužil naposledy?“ zeptal se Anguse.

„Dělostřelec na *Repulse*, pane,“ odpověděl Angus. „Tři roky.“

Coyningham přikývl. Pak bez varování dupl holínkou na bosou Angusovu nohu.

Angus se bolestí zajíkl. Zaťal zuby a sevřel pěsti tak silně, až mu zběly klouby prstů. Coyningham se zachechtal.

„Musíte se hýbat zatraceně rychleji, chlape! Kdyby to bylo kolečko dělové lafety, už byste byl bez nohy.“

Angus vzteky zrudl. V první chvíli se Rob bál, že by mohl nadporučíka udeřit. Coyningham jako by ho k tomu chtěl vyprovokovat. Toužil vyvolat záminku, aby mohl Anguse potrestat. Ne proto, aby z něho udělal odstrašující příklad, ale jen aby mu mohl ublížit.

„Angus má tak velké nohy, že by dělo asi zastavil líp než dřevěný klín,“ utrousil Rob.

Jeho poznámka zlomila okamžik plný napětí. Muži kolem se zasmáli. Angus se zhluboka nadechl a vzchopil se. Ale Coyningham se otočil proti Robovi.

„Jméno?“

„Rob Courtney, pane.“

Coyninghamovy pronikavě modré oči se setkaly s Robovým pohledem. Nadporučíkovi asi nedělal dobře slaný vzduch, protože měl červené oči a zarudlé okraje víček. Na jednom mu visela slza. V jeho pohledu však nebyla ani špetka citu.

„Myslíte si, že kázeň na palubě lodi je věc, o které si můžete trousit posměšky?“

„Ne, pane.“

Rob se nenechal tak snadno zastrašit, ale i tak musel sebrat všechny síly, aby obstál proti přívalu nepřátelské energie, která jako by z Coyninghama přímo prýštila. Tvářil se, jako by hodlal Roba v nejbližší chvíli uhodit.

Avšak neudělal to. Rob měl vysokou svalnatou postavu, ale navíc na něm každý mohl vidět, že je nadán i velkou vnitřní silou. Před Coyninghamovým hněvem necouvl, a to nadporučíka zneklidnilo. Jako každý násilník neměl rád, když se před ním druhý člověk nekrčil.

A tak se rozhlédl po snazší oběti.

Hned vedle Roba stál v řadě Tom, sotva třináctiletý chlapec z Londýna. Rob ho v noci slyšel, jak ve své hamace pláče.

„Už jste někdy byl na moři?“ zeptal se ho Coyningham.

Chlapec zavrtěl hlavou, ale neřekl nic. Jeho mlčení důstojníka rozvzteklo.

„Odpovězte mi, k čertu, když se vás ptám!“

„Ne,“ popotáhl chlapec.

Coyningham mu vzápětí vlepil facku. „Když ke mně mluvíte, oslovujte mě ‚pane‘. Rozumíte?“

„Ano,“ vykoktal mladíček. „Teda... ano, pane.“

Pozdě. Druhá facka ho zasáhla do úst a z rozraženého rtu mu začala téct krev. Coyningham zrudl a o krok couvl.

„Sundejte si kalhoty!“ přikázal chlapci.

Mezi nastoupenými muži se ozvalo neklidné mumláni. Coyningham přešel pohledem řadu rekrutů a všichni ztichli. Mladíček byl tak vystrašený, že se bál neposlechnout. Rozvázal kus lana, který mu sloužil místo opasku, a kalhoty mu sjely na palubu. Byl ještě tak mladý, že mu teprve začalo obrůstat přirození.

Coyningham si ho prohlížel. Jedna ruka mu mimoděk zabloudila poblíž vlastního rozkroku.

„Teď chci vidět váš zadek v pohybu. Lezte nahoru k příčným ráhnům.“

Chlapec v hrůze vytřeštil oči. „Pane?“

„Slyšel jste,“ zavrčel Coyningham. Vytáhl z kapsy hodinky. „Jestli do minuty nebudete nahoře na úponech, tak vám zmydlím zadek, že si týden nesednete.“

Mladíček zvedl pohled nahoru. Příčná ráhna tvořily dvě celkem tenké tyče upevněné na stěžni pod čnělkou, tak vysoko, že je z paluby sotva viděl.

„Já tam nahoru nemůžu, pane,“ žebronil Thomas. „Já nevylezu ani na žebřík. Zatočí se mně hlava a sletím dolů.“

Coyningham vytrhl poblíž stojícímu lodmistrovu pomocníkovi „poháněč“ a šlehl chlapce přes hýždě.

„Nahoru, okamžitě!“ vyštěkl v náhlém vzteku. „Jinak vás hodím rovnou do moře!“

Další šlehnutí lana s uzlem na konci stačilo k překonání mladíčkova děsu. Hmátl po úponech připomínajících provazový žebřík a začal se na ně škrábat jako kotě na strom.

Muži na palubě všeho nechali a dívali se. Byl větrný den a rozmarné porvyv zapříčinily, že se loď kolébala a kývala. Zdálo se, že s každým krokem, který Thomas udělá, mu těžknou údy. Čím výš se vyšplhal, tím pomaleji mu to šlo.

Nakonec dospěl na vrchol hlavní části stěžně nějakých padesát stop nad palubou. Protáhl se otvorem v koši a tam se chytil stěžně jako klíště. Někteří muži mu zatleskali, ale Coyningham zvedl ruku a umlčel je.

„Ještě nejste ani v polovině,“ křikl na Thomase přes hlásnou troubu. „Tak nahoru!“

Tom dál objímal stěžeň a nedokázal se pohnout. Coyningham se obrátil k vojákovu námořní pěchoty, který stál na stráží u hlavního poklopu.

„Je ta mušketa nabitá?“

Voják přikývl. Coyningham uchoпил pušku, vsadil si pažbu na rameno a vystřelil do vzduchu. Postaral se, aby mířil kus od lanoví, ale to nemohl Thomas vědět. A tak se dal znovu do pohybu a štvál se vzhůru, jako by ho kulka škrábla do zadnice.

Popolezl o kousek výš a znovu se zastavil. Vinul se k úponům, a jak se loď nakláněla, kolébal se nahoře jako kyvadlo.

Coyningham skoro zfiarověl vzteky. „Dál!“ řval do hlásné trouby. „Lezte výš, nebo vás dám zbičovat, až z vás budou cucky lítat!“

Thomas se nehýbal. Coyningham vrátil mušketu vojákovi.

„Znovu nabít.“

Rob si všiml, jak Thomas z výšky stěžně zírá na mořskou hladinu dole. Vylezl už příliš vysoko na to, aby mu dobře viděl do obličejce, ale vycítil, jak je zoufalý. Něco podobného viděl v Africe, když pozoroval zmrzačené zvíře, které už se nedokázalo dál plazit k napajedlu. Tehdy přicházela nesmírná trýzeň, okamžik, kdy už se stal život příliš bolavým na to, aby se na něm lpělo i dál.

On chce skočit, pomyslel si Rob. Jestli ho dřív Coyningham nezastřelí.

Ještě než ho mohl kdokoli zarazit, rozběhl se Rob k tyči zpevňující dolní konec úponů, vyskočil na ni a šplhal nahoru obratně jako akrobat. Za ním se ozýval křik nadporučíka Coyninghama, který očividně zuřil na nejvyšší míru, takže si Rob říkal, jestli po něm nevystřelí. Lezl vzhůru právě v dráze výstřelu, který by mířil na Toma. Šplhal dál, neprolézal otvorem v koši jako předtím Tom, ale minul jej vnějškem a už postupoval lanovím v horní části stěžně. Thomase měl přímo nad sebou. Chlapec upíral zdivočelý pohled k hladině.

Úpon zde byl už příliš úzký a Rob nemohl vyšplhat vedle Toma. Tak se otočil a lezl po spodní straně. Kdyby sklouzl nebo se neudržel, zřítíl by se rovnou na palubu.

Dostal se obličejem do úrovně Tomovy tváře a teď se tam kývali oba, mezi sebou jenom několik lan.

„To bude dobré,“ řekl Thomasovi. Pustil se jednou rukou, aby mohl sáhnout kolem lan a poplácat chlapce po rameni. „Já ti pomůžu.“

„Já nedokážu slézt dolů!“ nařikal Tom. Tvář měl zmáčenou slzami a třásl se jako osika. „Já nemůžu!“

„To je jasné.“ Viseli tak blízko sebe, že Rob mohl mluvit docela potichu, i když kolem nich fičel vítr. „Musíme se dostat nahoru k příčným ráhnum.“

Thomas zbělel hrůzou. Rob ho chytil za zápěstí a přitiskl mu ruku pevně k úponům.

„Ne abys provedl nějakou pitomost, které bys pak litoval,“ domlouval mu klidně. „Když nevylezeš nahoru, Coyningham dosáhne svého a odnesou to všichni chlapi na lodi.“

„Ale co mám dělat?“ Thomas znovu začal podléhat panice. Rob ho bude muset brzy pustit. Nemohl dál zůstat v té pozici, kde zrovna byl. Pravá ruka už ho začala bolet, protože na ní visel celou váhou. Vítr s ním smýkal sem a tam.

Odtáhl chlapci ruku z lana k další provazové příčce. Přidržel ji tam a hleděl mu do očí.

„Dívej se pořád na obzor. Pomůžu ti vyšplhat k příčným ráhům. Ukážeš Coyninghamovi, že tě nedokáže zlomit.“ Rob kývl hlavou směrem k palubě. „Dole jsou dvě stovky chlapů, kteří by chtěli vidět, jak to dokážeš. Tak jim předvedeme něco, zač ti budou moct zatleskat.“

Vítr hvízdal mezi úpony. Lana povrzávala, volné díly plachet se s práskáním nadouvaly a kolem trupu lodi se lámaly vlny. Zdola z paluby se ozýval nějaký křik, ale nerozuměli z toho ani slovu. Rob se díval Thomasovi do očí, aby neuhýbal pohledem jinam, a potom zvolna zaměřil zrak k obzoru.

Thomas ho napodobil. Jednou rukou se zkusmo pustil lana a roztřeseně jí zatápal nad sebou.

Chytil se další provazové příčky úponů. Potom ještě vyšší a také té nad ním. Rob zaslechl zdola povzbudivé výkřiky. Lezl s Thomasem nahoru a šepem ho uklidňoval, jako by promlouval k vyděšenému zvířátku.

Vyšplhali až k příčným ráhům. Thomas přes jedno z nich přehodil nohu a zaklesl se za ně a vytáhl se nahoru. Seděli tam s Robem tváří v tvář a rozhlíželi se po nesmírné mořské pláni.

„Myslel jsem, že umřu,“ řekl Thomas.

„To bych nedovolil,“ odpověděl Rob, i když se mu svíral žaludek při pomyslení, jak málo k tomu chybělo. „My se o tebe postaráme.“

Dolů už sestupovali rychleji. Rob vycítil, jak Thomase s blížící se palubou opouští strach, a také se naučil důvěřovat lanoví. Když se chytil dolní tyče úponů a seskočil na palubu, ozval se pochvalný pokřik. Rob se zhoupl na jedné z podpěr a doskočil vedle něho. Kolem se shlukovali ostatní námořníci.

Angus podal Thomasovi kalhoty. Chlapec si je natáhl, a přitom úzkostně pokukoval po Coyninghamovi.

Ale nadporučík už se o něho nezajímal. Hrnul se k Robovi, jako by se ho chystal srazit na prkna paluby.

„Jak se opovažujete podrývat mou autoritu?“ zařval na něho. „Vrchní poddůstojník! Seberte toho ničemu a dejte mu okovy.“ Naklonil se blíž a pro-

mluvil Robovi do ucha. „Až vás budu mít na řetěze dole v lodní šatlavě, tak uvidíte, co s vámi provedu.“

Pak se prudce napřimil. Vrchní poddůstojník se zastavil v půli cesty přes palubu a otočil se čelem k zádi.

Kapitán Tew vyšel ze své kajuty. Rázoval po palubě k místu, kde stáli Rob s Coyninghamem. Tvářil se přísně a ocelově šedé oči působily dojmem, že jim neunikne ani to nejmenší. Měl napudrované vlasy podle zastaralé módy, ale jemu to dodávalo ještě větší autoritu.

„Slyšel jsem výstřel,“ řekl. „Nepřeji si, aby se na palubě mé lodi střílelo, pokud k tomu nedám rozkaz.“

Nadporučíka rázem opustila všechna nadutost.

„Jen jsem... ech... zkoušel odolnost mužů při práci v lanoví. Chtěl jsem jim přiblížit podmínky v boji.“

Tew přikývl. Pak se otočil k Robovi.

„Viděl jsem vás, když jste šplhal v lanoví. Dobrá práce. Jak se jmenujete?“

„Robert Courtney, pane.“

„Potřebuji muže nahoru do lanoví, jako jste vy, aby tahle loď fungovala, jak má.“

Rob přiložil klouby prstů k čelu. „Ano, pane.“

„Ale nemohu mít na palubě muže, kteří nedokážou ovládat svůj strach.“ Otočil se k Coyninghamovi. „Courtney a ten kluk budou sloužit jako muži v lanoví v levoboční směně pod velením podporučíka Verriera. Očekávám, že chlapec bude tancovat mezi lany jako opice ještě dřív, než zahlédneme americké břehy.“

Thomas zbledl, ale Rob mu zašeptal do ucha: „Já tě to naučím.“

Coyningham se snažil potlačit vztek. „A jak to bude s potrestáním?“

Tew pozvedl obočí. „Ten muž pomáhal jinému námořníkovi. Nevidím v tom žádné porušení kázně. Můžete dát mužům rozchod.“

Nadporučík musel spolknout svou pýchu. Námořníci viděli, jak je mu to nepřijemné, a potají se mu pochechtávali. Rob si říkal, jestli důstojník samým přemáháním nepukne.

„Rozchod!“ vyštěkl Coyningham.

Oddusal do důstojnické jídelny a námořníci zamířili k lodní kuchyni.

Rob chtěl kapitánu Tewovi poděkovat, ale ten už byl zase zpátky na zadní palubě. Znovu se vzdálil ostatním mužům z posádky a stal se nedotknutelným.

„Dávej si pozor,“ řekl Angus. „Udělal sis z Krvavého psa nepřítele a kapitán Tew nebude vždycky schopnej tě ochránit.“

Rob věděl, že Angus má pravdu. Ale co může dělat, když z paluby lodi dlouhé sto dvacet stop není kam utéct?

„Do Ameriky to bude dlouhá plavba.“

* * *

Po tomhle křtu ohněm se atmosféra na palubě *Persea* změnila.

Rob svou práci miloval. Bez ohledu na denní dobu a na počasí ho nikdy neunavilo šplhat vysoko do lanoví a dostatečně se tak vzdálit od problémů dole. Byl v práci spolehlivý a ostatní námořníci obsluhující lanoví mu důvěřovali. Vždycky vystupoval pozitivně, pořád měl po ruce nějaký vtíp nebo povzbudivé slovo, takže ho měli rádi a uznávali ho. Všichni viděli, jak učí mladého Thomase, každou chvíli ho bere do lanoví, a kvůli tomu ho obdivovali. Thomas den po dni nabýval větší sebedůvěry.

Nahoře v takeláži, kde vyvazovali lana nebo zápasili s nepoddajnými plachtami, se snadno navazovalo přátelství, jak to Rob ještě nezažil. Námořníci pracující s lany a plachtami mu byli něco jako rodina.

Měl rád i tuhle loď. *Dunstanburgh Castle* taky nebyla špatná, ale v porovnání s *Perseem* plula líně jako volský potah. Všechny fregaty vynikaly svižnou plavbou, ale tahle byla jednou z nejrychlejších v celé britské flotile. Rob zjistil, že tajemství spočívá v dolní části lodního tělesa. *Perseus* dostal jako první loď měděné opláštění trupu pod čarou ponoru. Kov bránil mořským rostlinám a koryšům obrůstat dno lodi a brzdit ji v plavbě. Občas, když se loď ostře naklonila v prudkém větru, nahlížel Rob přes zábradlí, aby zahlédl okraj měděného pláště, který se stále leskl jako v loděnici. Častěji ale balancoval nahoře v lanoví a obsluhoval plachty, protože kapitán Tew se neustále pokoušel vymačkat ze své lodi nějaký ten uzel rychlosti navíc. Když Rob stál na ráhně, kolem něho fičel vítr a loď se kolébala na vlnách, připadal si jako dravý pták poletující vzduchem.

Dole na palubě byl život těžší. Nadporučík Coynningham nezapomněl, že Rob má na svědomí jeho potupu před kapitánem a muži z posádky. Rob se naučil rozlišit těžký krok jeho holínek, když si vykračoval po palubě. Zařa-

zení do směny podporučíka Verriera mu sice dopřálo trochu úlevu, ale kdykoli byl Coyningham na palubě, měl se Rob neustále na pozoru. Vždycky si pro něho dokázal vymyslet nějaký ponižující úkol – třeba mu poručil čistit záchody nebo najít nějaké lano pohřbené až na dně podpalubí mezi krysami. A když Rob nezvládl dost rychle, co mu bylo uloženo, některý z loďmistrových pomocníků byl vždycky naštvaný a připravený k ráně, k čemuž jim dal Coyningham volnou ruku.

„Proč je tak krutý?“ zamýšlel se Rob, když seděl jednou večer s kamarády námořníky. „Vypadá to, jako by v něm pořád vřel nějaký kotel plný zlosti.“

„Nedovede strávit, že mu nedali velení na *Perseovi*,“ odpověděl Hargrave. Sloužil na lodi pátým rokem a pamatoval předešlého kapitána. „Loni jsme se plavili domů z Antiguy, kde starej kapitán Tennant chytil zimnici a během plavby umřel. Coyningham převzal velení. Myslel si, že až doplujem do Londýna, tak dostane kapitánskej dekret – ale chtěl si to pojistit. Takže když jsme narazili na americkýho korzára, kterej plul náhodou kolem, cejtli šanci, že se může proslavit.“

Hargrave vyhlédl ze střílny, jako by nedaleko mohl zahlédnout nepřátelskou loď.

„Pluli jsme kolem dvou ostrovů, mezi kterejma se táhl podmořskej útes. Ta yankeeská loď, co jsme na ni natrefili, byla docela malá, takže jim bylo jasný, že je musíme porazit, a tak se k nám obrátili zadkem a rozvinuli všechny plachty. Proklouzli nad útesem a zdrhali.“

Coyningham poručil, abysme je pronásledovali. Ale první důstojník to odmítl. Tvrdil, že je tam moc malá hloubka a loď by si o útes orvala dno. Coyningham klel a řval, ale důstojník nepovolil. A námořníci byli při něm.“

Rob si tu scénu dokázal docela dobře představit. Vlhký vzduch, zoufale naléhavá situace a pruh bílé vody zpěněné podmořským útesem.

„Co se stalo?“

„Coyningham dal prvního důstojníka oběsit za vzpouru.“ Hargrave vyplivl dělovou střílnou žvanec tabáku. „Bejval by pověsil i zbytek posádky, kdyby nás nepotřeboval, aby se loď dostala domů. Když jsme se vrátili, možná litoval, že to neudělal. Admiralita zjistila, k čemu došlo, a Coyninghama obvinila, že ztratil kontrolu nad lodí. Pak dali lordi velení kapitánovi Tewovi. Od té doby je Coyningham přesvědčenej, že přišel o kapitánské místo na lodi jenom kvůli nám, námořníkům.“

„To už se nedivím, že je na všechny tak ostrý,“ zabručel Rob. Ale Hargrave zavrtěl hlavou. „Odkakživa v sobě měl něco zlého. Akorát teď už se to ani nesnaží skrejvat.“ Podíval se přes stůl na Roba. „Bud' opatrněj. Kouká na tebe a vidí chlapa, kterej se před ním neohne. Bude tě chtít nějak zlomit.“

Nebyli na moři ještě ani týden, když se Rob poprvé stal svědkem bičování. Jeden z nových rekrutů, jinak suchozemec, se nechal strhnout Coyninghamovou provokací a zaklel, načež ho nadporučík obvinil ze zprotivení. Příkázal mu dát tucet ran.

Bubeníci vyubnovali nástup mužstva. Příslušníci královské námořní pěchoty se seřadili podél zábradlí zadní paluby s bajonety nasazenými na mušketách. Z potrestaného stáhli košili a přivázali ho k mříži vztyčené uprostřed lodi. Zbytek posádky nastoupil na hlavní palubě. Pomocník loďmistra vytáhl devítiočasou kočku z plstěné torby a několikrát jí švihl do vzduchu, aby se uvolnily řemínky – tenké kožené pramínky, každý s několika utaženými uzly. Nevyhlíželo to nijak nebezpečně, ale tucet ran dokázal člověku potrhát kůži na cáry.

Tew četl z válečných řádů. Rty měl nesouhlasně sevřené – Rob jasně viděl, že se mu trest nezamlouvá. Ale coby kapitán byl povinen své důstojníky podporovat. Nesměl připustit jakékoli narušení disciplíny.

Pomocník loďmistra přikročil k provinilci, napřáhl se a vši silou udeřil. Potrestaný zasténal a skouzl odřezek kůže, který mu dali mezi zuby. Na zádech mu naskočilo devět rudých pruhů, na nichž se objevily i kapky krve.

Ozvala se rána na buben. Coyningham si otřel slinu ze rtů do rukávu kabátu.

„Jedna,“ řekl.

Po třech ranách měl odsouzenec záda rozbitá do krve. Po šesti z nich už byla krvavá kaše. Při deváté už byly řemínky důtek obalené krví, že z nich při rozmáchnutí odlétaly kapky a kropily palubu. Některé dopadly i na tváře přihlížejících námořníků.

Buben zaduněl naposled.

„Dvanáct,“ odpočítal Coyningham. V obličejí byl zarudlý a na kalhotách se mu objevilo nepěkné vyboulení, které se pokoušel skrývat dlaní. „Odříz-nout potrestaného.“

Pomocník lodmistra se chopil vědra mořské vody a chrstl ji námořníkovi na záda. Ten zařval, když se mu sůl zakousla do syrových ran, ale byla to ta nejhlavnější věc, kterou mohli udělat. Když bude mít štěstí, mořská voda vymyje rány a záda mu nezačnou hnisat.

Byl velen rozchod. Kamarádi odnášeli zbičovaného námořníka pryč. Rob se chystal odejít s nimi, protože měl ušetřenou dávku rumu a chtěl ji dát tomu chudákovi k utišení bolesti, ale tu za sebou zaslechl Coynninghamův hlas.

„Vy nemáte povolený odchod, Courtney.“ Nadporučík ukázal na palubu zastříkanou od krve. „Na kolena a vydrhnout to všechno. Jestli najdu jednu kapku, až s tím budete hotov, tak ji olízete.“

Rob přiložil klouby prstů k čelu. „Ano, pane.“

Coynningham se k němu naklonil blíž. „Zvykejte si, Courtney. Nebude trvat dlouho a ochutnám i vaši krev.“

Jednoho dne povolal Tew Roba do své kajuty na zádi. Šlo o nejpřepychovější prostor na lodi, ale ani v něm se nezapomínalo na hlavní poslání *Persea*. Na lafetách zde spočívala dvě dvanáctiliberní děla. Před bitvou se všechen nábytek vynesl a uschoval v podpalubí.

Kapitán seděl za stolem a studoval mapu. Když Rob vešel, sotva od ní vzhlédl.

„Vidíte tuhle knihu?“ zavrčel. Na stole ležel tenký svazek. „Přečtěte mi začátek.“

Rob knihu otevřel. Na předsádce bylo dětskou rukou napsáno: „Tatínkovi. Vrať se v pořádku. S láskou Edward.“ Rob chvatně přelistoval na první stránku.

„Narodil jsem se roku 1632 v Yorku,“ četl. „Jsem z dobré rodiny, ale můj otec nebyl Angličan. Přišel sem z Brém, usadil se nejdřív v Hullu, a když dostatečně zbohatl z obchodu, vzdal se svého zaměstnání, odstěhoval se do Yorku a oženil se s mou matkou, jež pocházela z rodiny Robinsonů...“

Přestal číst. „Mám pokračovat?“

„To postačuje.“ Tew ukázal na mapu. „Můžete mi ukázat naši poslední polohu?“

Rob vzal do ruky navigační odpichovátka a vynesl do mapy bod, o němž si myslel, že by se tam mohl *Perseus* nacházet. Tužkou udělal v tom místě malý křížek.

„Jste si nějak sebejistý,“ poznamenal Tew. Hodiny na stěně kajuty ukazovaly, že chybí něco málo do dvanácté hodiny. „Palubní důstojník ještě dnes neprovedl měření.“

„Zaslechl jsem ho včera, když v poledne zaměřoval,“ vysvětloval Rob. „Protože znám kurz i rychlost, tak bych odhadoval, že budeme tady.“

Otevřeným světlíkem dolehl do kajuty osm úderů na lodní zvon. Poledne. Na zadní palubě nad kapitánovou kajutou se ozval pokřik a dupot nohou – to palubní důstojník svolával kadety, aby změřili sextanty výšku slunce nad obzorem.

„Však za chvíli zjistíme, jestli máte pravdu.“

Tew se posadil pohodlněji v křesle a šedivýma očima si Roba pozorně prohlížel. Rob stál mlčky v pozoru, protože netušil, co může od kapitána čekat.

„Projevujete se jako výborný námořník,“ ozval se Tew. „Muži z posádky vás uznávají. Dokonce i staří zkušení námořníci vás respektují.“

Rob se začervenal. „Jen se snažím dělat, co můžu, pane.“

„Kde jste se naučil číst?“

„Naučila mě to babička.“

„A navigaci?“

„Kapitán Cornish mě učil na své lodi.“

„Ach tak.“

Voják námořní pěchoty stojící na stráží před kapitánovou kajutou zadupal, když se stavěl do pozoru, aby upozornil na návštěvu. Dveřmi nervózně nakoukl pihovatý kadet.

„Palubní důstojník vyřizuje pozdravení, pane, a přeje si vás informovat o naší poslední poloze.“ Z útržku papíru přečetl souřadnice, a když mu Tew dovolil odejít, tiše zmizel.

Kapitán se chopil odpichovátka a zanesl zjištěnou polohu do mapy malým křížkem. Ten se jen nepatrně lišil od pozice, kterou odhadl Rob.

„Vy jste dokázal vypočítat tuhle polohu z hlavy?“ Nevrlé Tewovo vystupování nedokázalo zamaskovat obdiv, s nímž otázku položil.

„Ano, pane.“

Tew odložil odpichovátka. „Jak dlouho jste sloužil na palubě poslední lodi? Odhaduji tak tři roky, že?“

„Devět měsíců, pane,“ opravil ho Rob.

Tew na něho upřel zamračený pohled. „Možná máte dobrou hlavu na čísla, ale v této věci vaše paměť selhává. Byly to tři roky. Tím jsem si naprosto jistý.“

Rob pochopil, že není dobrá chvíle na to, aby se s kapitánem pouštěl do sporu.

„Povyšuji vás na pomocníka palubního důstojníka,“ prohlásil Tew. „Abych to mohl udělat, musím Admiralitě dosvědčit, že jste na moři sloužil nejméně tři roky.“ Znovu se významně zahleděl Robovi do očí. „Proto se obávám, že si nesprávně vybavujete dobu, kterou jste strávil na palubě *Dunstanburgh Castle*. Byly to tři roky, že ano?“

„Věřím, že to tak opravdu muselo být, pane.“

„Potom povýšení nic nebrání.“ Tew vstal a potřásl Robovi rukou. „Gratuluji, pane Courtney. Budete pomocníkem pana podporučíka Verriera. Očekávám, že o vás uslyším jen chválu.“

Rob už se nedokázal víc ubránit a na tváři se mu rozlil nadšený úsměv.

„Děkuji, pane.“

Z kapitánské kajuty vyklopýtal jako omámený. Překvapilo ho, že opodál na něho čekal hlouček jeho kamarádů z posádky. Když slyšeli nečekanou novinku, blahopřáli mu a plácali ho po zádech. Angus mu do ruky vtiskl hrnek s rumem.

„Dobrá práce,“ pochválil ho.

Shora ze zadní paluby na ně dopadl ostrý stín vrhaný tropickým sluncem. Rob se ani nemusel otáčet, aby rozlišil toporný postoj a orlí nos. Jeho přátelé ztichli.

„Zpátky do práce!“ zaburácel Coyningham. „Do práce, nebo ochutnáte důtky!“

„Teď už tě nemůže zbičovat,“ utrousil Angus, „ale nemysli, že od něho máš pokoj. Najde si nějaký jinej způsob, jak by tě mohl zlomit.“